

Giulio Meotti: Evropské snění versus masová migrace

- CZ24 News | 15. října 2019

- Evropské myšlení bohužel odmítá čelit realitě, jako by tato výzva byla příliš náročná na to, aby byla řešena.
- „Tématem konference byl slogan ‚Penser l’Europe‘ (Přemýšlíme o Evropě)... Na této konferenci mě znepokojilo, když jsem slyšel, jak Tárík Ramadán mluví o Evropě jako o ‚dar al-Shahada‘, tj. domu šahády (islámského vyznání). Posluchači byli poněkud znepokojeni, ale vůbec nepochopili, že islámské myšlení dnes vnímá Evropu... jako součást domu islámu. Pokud Evropa již není vnímána jako ‚dar al-Harb‘ (dům války), ale je vnímána jako součást mírového domu islámu, pak to není známka umírněnosti, jak někteří mylně předpokládají – je to konstatování úspěšně pokračující islamizace Evropy...“ – Bassam Tibi, emeritní profesor mezinárodních vztahů na Univerzitě v Göttingenu.
- Je to falešná marxistická představa rozšířená mezi mladými lidmi v Evropě, že pokud jste úspěšnější a vede se vám dobře, může to být pouze na úkor druhých: „Pokud vyhraji, musí někdo prohrát.“ Zdá se, že neznají žádný koncept „win-win“ – „Pokud vyhraji, vyhrají i ostatní: všichni vyhraje!“ Tento koncept je přitom nosíkem tržního hospodářství a na celém světě pozvedl z chudoby spoustu lidí.
- Je důležité... odmítnout současnou módu výčitek svědomí a seabemrskáčství. Zdá se, že Evropa trpí skepticizmem ohledně své budoucnosti, jako by úpadek Západu byl oprávněným trestem a vykoupením z jeho hříchů napáchaných v minulosti. „Pro mě je dnes,“ poznamenává Finkielkraut, „naprosto nejdůležitější věcí evropská civilizace.“
- Evropa se prezentuje jako předvoj sjednocení lidstva a v důsledku toho jsou evropské kulturní kořeny ohroženy. Podle renomovaného francouzského politologa a profesora Vysoké školy pro pokročilá studia sociálních věd v Paříži Pierra Manenta: „Evropanství dnes stojí na odmítnutí svých dějin a civilizace. Nechceme mít nic společného s křesťanskými kořeny a chceme být velmi vstřícní vůči islámu.“ Manent tento svůj názor publikoval ve francouzském měsíčníku *Causeur*. A jako příklad uvedl Turecko: „Bylo zcela jasné, že hluboce islámská povaha země (i před Erdoganem) nejenom že nebyla překážkou, ale byla i jakýmsi motivem a důvodem k tomu, aby bylo Turecko přijato do EU. Byl by to býval nakonec definitivní důkaz toho, že se Evropa zbavila své závislosti na křesťanství.“ Jižní hranice Evropy jsou nyní přední linií masové migrace a zemím jako je Itálie, hrozí, že se stanou obrovským uprchlickým táborem. V posledních několika měsících Itálie čelila řadě lodí připlouvajících od břehů Libye, které se snažily změnit její politiku: nejprve to byla *Sea Watch 3*, poté *Open Arms* a naposled to bylo plavidlo *Ocean Viking*. Před italskými parlamentními volbami v březnu 2018 přeplovalo Středozemní moře ročně přibližně 200 000 migrantů.

Italský ministr vnitra Matteo Salvini se na vlastní pěst rozhodl uzavřít italské přístavy poté, co se ministři vnitra členských zemí EU nedohodli na společném řešení středomořské uprchlické krize. I když se ho italské soudy pokusily obvinít z „únosu“ migrantů, tak Salviniho politika zafungovala perfektně a počet vyložených migrantů v italských přístavech rapidně klesl. V prvních dvou měsících roku 2019 doplulo do Itálie 262 migrantů ve srovnání s 5 200 migranty ve stejném období loňského roku a více než 13 000 migranty ve stejném období roku 2017.

Italská vláda se 20. srpna 2019 zhroutila a nyní existuje reálná možnost, že na její místo nastoupí nová proimigrační levicová koalice. Loď, která se snaží přepravit do Itálie 356 migrantů z Afriky, to je více migrantů, než kolik jich do Itálie dorazilo během prvních dvou měsíců roku 2019, uvízla na otevřeném moři a čeká na povolení k přistání od chvíle, kdy

migranty 9. až 12. srpna nalodila. V jednom neúspěšném pokusu za druhým se lodě nevládních organizací snaží přinutit Itálii, aby otevřela své přístavy ilegálním imigrantům.

Jedné lodi se to už podařilo. Kapitánka lodi *Sea Watch 3*, německá občanka Pia Klemp, byla dokonce městem Paříž oceněna za porušení italské blokády. Druhá německá kapitánka Carola Rackete řekla: „*Můj život byl strašně snadný a pohodlný.... Jsem bílá, Němka, narodila jsem se v bohaté zemi a mám ten správný pas.*“ – Její odhodlání pomáhat migrantům je tedy podle jejích vlastních slov inspirované jejím privilegovaným životem na Západě.

Je to falešná marxistická představa rozšířená mezi mladými lidmi v Evropě, že pokud jste úspěšní a vede se vám dobře, může to být pouze na úkor druhých: „*Pokud vyhraji, musí někdo prohrát.*“ Zdá se, že neznají žádný koncept „win-win“ – „*Pokud vyhraji, vyhraji i ostatní: všichni vyhraje!*“ Tento koncept je přitom nosíkem tržního hospodářství a na celém světě pozvedl z chudoby spoustu lidí. Mnoho dnešních mladých lidí vidí jen bariéry, které je třeba odstranit. Pascal Bruckner to nazval „*tyranií viny*„.

V Evropě je bohužel bolestně očividné, jakou cenu jsme zaplatili za kulturní relativismus. Rozpad západních národních států je nyní reálnou možností. Multikulturalismus – postavený na pozadí demografického úpadku, masového zavrnutí křesťanství a kulturního sebezapření – není ničím jiným než přechodnou fází, která může vést k roztržtosti Západu. Historik David Engels uvádí jako příčiny tohoto vývoje „*masovou migraci, stárnutí populace, islamizaci a rozpad národních států.*“

Masová migrace již podkopala jednotu a solidaritu západních společností a – spolu s demonizováním Izraele v naději na získání levné ropy a prevenci terorismu – destabilizovala politický konsenzus trvající od roku 1945.

Politika otevřených dveří německé kancléřky Angely Merkelové a její slavné – „*Wir schaffen das.*“ („*Zvládneme to.*“) – přispěla k tomu, že se do německého parlamentu dostala pravicová strana. Alternativa pro Německo (AfD) nyní vede ve volebních průzkumech před zemskými volbami v bývalém východním Německu. Ve Francii Socialistická strana, která vládla zemi za prezidenta Françoise Hollanda, nyní téměř zmizela ze scény. Diktát Bruselu týkající se migrace a kvót rozbil jednotu Evropy a prakticky vedl k „*secesi*“ („*odtržení*“) zemí Visegrádu (Polsko, Maďarsko, Česká republika a Slovensko). Díky migrační utopii se ve Švédsku dostala do parlamentu populistická pravicová strana a příchod půl milionu ilegálních migrantů do Itálie vynesl kdysi okrajovou Ligu Mattea Salviniho na vrchol italského politického establishmentu.

A to tento seznam nezahrnuje Brexit, britské rozhodnutí odejít z EU úplně. Německý novinář Jochen Bittner loni v deníku *The New York Times* napsal:

„*Na konci roku 2015 zahájila kampaň Leave (Odejďme) v Británii vyvěšování plakátů, na kterých byly fotografie exodu uprchlíků ze Sýrie a dalších zemí přes Balkán, a ozdobila je nápisy jako „Breaking Point“ (Bod zlomu) a „Take Back Control“ (Chceme zpátky kontrolu). Politika otevřených dveří Angely Merkelové otevřela oči milionům znepokojených Britů a Evropanů. Ne náhodou začala podpora Brexitu najednou růst.*“

Mohla by Evropa místo neustálého fňukání o „*populismu*“ a „*nacionalismu*“ přehodnotit svá rozhodnutí?

Evropa po pádu Berlínské zdi v roce 1989 slíbila, že se stavbě dalších zdí vyhne. Ale nové zdi se zvedají jedna za druhou, aby řešily současnou situaci, která nemá obdoby. Ve španělských exklávách Ceutě a Melille je 15 metrů vysoká bariéra, pak máme maďarský plot postavený

vládou Viktora Orbána, další bariéra je v Calais ve Francii, Rakousko plánuje plot na hranicích s Itálií, Slovinsko chce postavit bariéru na hranicích s Chorvatskem a Severní Makedonie na hranicích s Řeckem.

Ať už se to někomu líbí nebo ne, zdá se, že Evropa vnímá tyto velké migrační toky jako existenciální a kulturní hrozbu. Není to jen tlak ilegální migrace, existuje také značná zátěž způsobená legální migrací. V roce 2017 požádalo ve Francii o azyl více než 100 000 lidí a to bylo tehdy „*historicky bezprecedentní*“, číslo. V roce 2018 bylo těchto žádostí podáno více než 123 000. V Německu požádalo v roce 2018 o azyl 200 000 lidí.

Tato masová imigrace mění strukturu obyvatelstva Evropy. V Antverpách, druhém největším městě v Belgii a hlavním městě Flander, je na základních školách polovina dětí muslimská. V bruselském regionu můžeme získat představu o populační změně, když se podíváme na podíl žáků a studentů na hodinách náboženství na základních a středních školách. 15,6 % jich navštěvuje výuku katolického náboženství, 4,3 % navštěvuje výuku protestantského a pravoslavného křesťanství, 0,2 % navštěvuje hodiny judaismu a 51,4 % navštěvuje výuku islámu. (Pro úplnost: sekulární „*etiku*“ navštěvuje 12,8 % žáků a studentů.) Je vám již nyní jasnější, jaká bude budoucnost hlavního města Evropské unie? Neměli bychom být proto překvapeni, že migrace je největším zdrojem obav belgického obyvatelstva.

Marseille, druhé největší město ve Francii, je již z 25 % muslimské. Rotterdam, druhé největší město v Nizozemsku, je muslimské přibližně z 20 %. V druhém největším britském městě Birminghamu žije 27 % muslimů. Odhaduje se, že za jednu generaci bude celá jedna třetina obyvatel Vídně muslimská. „*Švédsko je v situaci, ve které se nikdy neocitla žádná moderní země na Západě*“, poznamenal Christopher Caldwell. Podle výzkumného centra *Pew Research Center* může žít ve Švédsku do roku 2050 až 30 % muslimů, nebo 21 % muslimů v nepravděpodobném případě, že by se tok imigrantů úplně zastavil. Dnes má 30 % švédských dětí matky narozené v zahraničí. Obyvatelstvo Leicesteru ve Velké Británii tvoří v současnosti 20 % muslimů a v Lutonu je z 200 000 obyvatel 50 000 muslimů. Přírůstek populace ve Francii mezi lety 2011 a 2016 vznikl ve velkých městských aglomeracích. Podle studie francouzského Národního institutu pro statistiku a ekonomické studie jsou největšími tahouny metropolitní oblasti Lyonu, Toulouse, Bordeaux a Paříže. Ve čtyřistatisícovém Lyonu žije přibližně 150 000 muslimů. Podle jednoho článku dostává 18 % novorozenců ve Francii muslimské jméno. Během 60. let minulého století to bylo 1 %.

Nejextrémnější scénář předpovídá nárůst podílu muslimů v evropských zemích do roku 2050 na tyto hodnoty: Francie (18 %), Velká Británie (17,2 %), Nizozemsko (15,2 %), Belgie (18,2 %), Itálie (14,1 %), Německo (19,7 %), Rakousko (19,9 %), Norsko (17 %). (Poznámka překladatele: v ČR 1,2 %.) Rok 2050 je těsně za horizontem. Co můžeme očekávat za dvě nebo tři generace – když historik Bernard Lewis řekl, že Evropa bude „*nejpozději do konce tohoto století*“, islámská?

Evropské myšlení bohužel odmítá čelit realitě, jako by tato výzva byla příliš náročná na to, aby byla řešena. „*Když pozoruji tento nezastavitelný vývoj, tak mi to připomíná čajový dýhánek na palubě Titaniku*“, píše prominentní francouzský filosof Alain Finkielkraut.

„*To, že budeme zavírat oči a uši před blížící se tragédií, neznamená, že se nestane. Jaká bude tvář Francie za padesát let? Jak budou vypadat města Mulhouse, Roubaix, Nantes, Angers, Toulouse, Tarascon, Marseille a celý department Seine-Saint-Denis?*“

Když se změní obyvatelstvo, změní se také kultura. Spisovatel Éric Zemmour zdůrazňuje, že „*po překročení určitého počtu kvantita diktuje kvalitu*.“

Z hlediska demografie a kultury je evropské křesťanství ve volném pádu, zatímco islám dělá v Evropě obrovské pokroky. Není to jen otázka migrace a porodnosti, je to také otázka jeho vlivu. „V září 2002 jsem se zúčastnil setkání kulturních center předních členských států Evropské unie v Bruselu,“ napsal německo-syrský intelektuál a emeritní profesor mezinárodních vztahů na Univerzitě v Göttingenu Bassam Tibi.

„Konference se jmenovala ‚Islam en Europe‘ (Islám v Evropě) a její podtitul zněl ‚Penser l'Europe‘ (Přemýšlíme o Evropě). Na této konferenci mě znepokojilo, když jsem slyšel, jak Tárik Ramadán mluví o Evropě jako o ‚dar al-Shahada‘, tj. domu šahády (islámského vyznání). Posluchači byli poněkud znepokojeni, ale vůbec nepochopili, že islámské myšlení dnes vnímá Evropu... jako součást domu islámu. Pokud Evropa již není vnímána jako ‚dar al-Harb‘ (dům války), ale je vnímána jako součást islámského domu míru, pak to není známka umírněnosti, jak někteří mylně předpokládají – je to konstatování úspěšně pokračující islamizace Evropy...“

Dobrou zprávou je, že nic z toho ještě není stoprocentně jisté. Evropané se stále ještě mohou sami rozhodnout, kolik migrantů jejich společnosti potřebují. Mohou předejít chaosu a zavést opatření, která dávají smysl. Evropané stále ještě mohou znovu objevit hodnoty svého humanistického dědictví. Mohli by znovu začít zakládat rodiny a plodit děti a mohli by zahájit důkladný a efektivní integrační program pro imigranty, kteří již v Evropě jsou. Nic z toho se však neděje. Tyto kroky jsou přitom naprosto nezbytné pro to, aby se zabránilo nevratné transformaci evropského kontinentu a jeho rozpadu.

Je skutečně důležité prognóze Pierra Manenta naslouchat a odmítnout současnou módu výčitek svědomí a sebemrškačství. Zdá se, že Evropa trpí skepticismem ohledně své budoucnosti, jako by úpadek Západu byl oprávněným trestem a vykoupením z jeho hříchů napáchaných v minulosti. Ano, stalo se skutečně mnoho hrozných chyb, ale jsou snad chyby evropských zemí horší než chyby jiných zemí, jako například Íránu, Číny, Severní Koreje, Ruska, Mauretánie, Kuby, Nigérie, Venezuely nebo Súdánu? Důležitější je, že se západní země na rozdíl od mnoha jiných zemí pokouší své chyby alespoň napravit. Nejdůležitější je nápravu svých chyb nepřehnat a nedopadnout ještě hůře.

„Pro mě je dnes,“ poznamenává Finkielkraut, *„naprosto nejdůležitější věcí evropská civilizace.“*

Giulio Meotti je kulturní redaktor deníku Il Foglio, italský novinář a spisovatel.